

RECULL DE PREMSA

22/01/2015

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

26

PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
22/01/15	MANUAL PER A LA TRANSPARÈNCIA / 20 MINUTOS BARCELONA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
22/01/15	SERGI VICENTE Director de Barcelona Televisió: "ES POT FER TELEVISIÓ AMB 'DRONES', 'GOPROS' O 'SMARTPHONES'" / EL PAIS (ED. CATALUÑA) QUADERN	8	1
22/01/15	ABERTIS TELECOM VALE MÁS DE 2.000 MILLONES SIN DESCUENTO PARA EL INVERSOR / EL ECONOMISTA	9	1
22/01/15	NO, NO HI HA RES PERDONAT" / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	10	1
22/01/15	MONICA PLANAS CALLOL, Crítica de televisió: «NO HI HA MANS INNOCENTS AL MÓN DEL PERIODISME / EL PUNT AVUI (CETRENCADA)	11	1
22/01/15	TOTS SOM... (OMPLIU L'ESPAI EN BLANC) PER NOAM CHOMSKY / ARA	12	1
22/01/15	MÉS CONNECTATS QUE MAI / EL PUNT AVUI	13	2
22/01/15	FUNDÉU CUMPLE 10 AÑOS / LA RAZON	15	1
22/01/15	ACUERDO DE UNIDAD EDITORIAL Y LA FUNDACIÓN ALBÉNIZ / EXPANSION	16	1
22/01/15	ENTREVISTA BUZON X: EN BUSCA DEL NUEVO SNOWDEN / EL PAIS (ED. CATALUÑA)	17	2
22/01/15	GABINEL NIEGA HABER HECHO INFORMES DEL '4F' / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	19	1
22/01/15	FELIP VI PROTAGONITZA LA PORTADA D'UNA REVISTA GAI / EL PERIODICO CAT(ED. CAT)	20	1
22/01/15	BEN FET, MURDOCH PER Quim Monzó / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	21	1
22/01/15	LA PRENSA BRITÁNICA, CONTRA EL REGISTRO DE SUS LLAMADAS / ABC (EDICION NACIONAL)	22	1
22/01/15	ELS TREBALLADORS DE LA CCMA RECELEN DE LA FUSIÓ DE REDACCIONS / ARA	23	1
22/01/15	FRANCIA DEMANDARÁ A FOX POR ATENTAR CONTRA SU HONOR / LA RAZON	24	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
22/01/15	NETFLIX SE ACERCA A LOS 60 MILLONES DE SUSCRIPTORES / CINCO DIAS	25	1

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Manual per a la transparència

La Universitat Autònoma de Barcelona ha fet una guia per millorar la transparència de les entitats sense ànim de lucre. La publicació, que es va presentar ahir al Col·legi de Periodistes, compta amb la participació de més de 90 entitats.

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Sergi Vicente en un dels platós de BarcelonaTelevisió (BTV)./CONSUELO BAUTISTA

SERGI VICENTE Director de Barcelona Televisió (BTV)

“Es pot fer televisió amb ‘drones’, ‘GoPros’ o ‘smartphones’”

Blanca Cia

Confessa que se li fa una mica estrany respondre a les preguntes i no preguntar ell, que és el que ha fet en els últims 11 anys com a corresponsal de TV3 a la Xina. Sergi Vicente (Barcelona, 1975) ha assumit la direcció de Barcelona Televisió (BTV) —substituint Àngel Casas— i ara el seu objectiu és portar els fils d'una televisió local però d'una ciutat de pes com Barcelona. És el cinquè director d'una televisió jove amb ganes de créixer més.

Pregunta. Un canvi notable, d'estar al davant d'una càmera a dirigir una televisió sencera...

Resposta. Sí, tenia ganes d'un canvi radical. Tant personalment com professionalment, crec que val la pena llançar-se, t'ajuda en l'autoaprenentatge. És bo encarar situacions d'incertesa que, a més, en el periodisme són necessàries. A les corresponsalies n'hi ha molts que fan informació des del balcó, i jo crec que s'ha de trepitjar molt carrer, no val si no tens contacte amb la gent.

P. Ho vol aplicar a BTV? Més contacte directe amb el ciutadà?

R. Sí, ho tinc claríssim. Potser ens obsessionem massa en el producte acabat, sobretot si

cal aconseguir la immediatesa i la proximitat.

P. Quin model de BTV vol?

R. Cal canviar la mentalitat, hem d'obrir totes les finestres que fa servir la nostra audiència: la televisió clàssica, a la carta, YouTube, Vimeo, Twitter, Instagram... Crec que hem de buscar altres canals de comunicació, i jo pretenc començar aquest model. Encara que tampoc d'un dia per l'altre.

P. La televisió actual és anacrònica?

Buscar-se la vida

Autodidacte. Sergi Vicente —licenciat en Ciències de la Informació a l'Autònoma el 1999— va estudiar xinès alguns mesos a Barcelona, i el 2002, després de treballar a TVE, es va quedar sense projecte: “No em vaig voler acomodar i me'n vaig anar a la Xina per aprendre sobre el terreny, intentant-me integrar. De seguida vaig veure que podia treballar-hi, encara que em vaig haver de buscar la vida perquè no tenia material”. Després d'11 anys de corresponsal va voler girar full i

R. És el model que hem conegut, i ens fa molta por deixar l'àrea de seguretat. Estem obsessionats amb els índexs d'audiència, quan la gent està utilitzant molts altres canals. Hem de sortir de la falda de la mare i emancipar-nos.

P. Una televisió local i pública és el lloc per experimentar?

R. Tenim molta sort, perquè la plantilla de gent és molt jove i bona, i la nostra mesura, la d'una televisió local, ens permet provar coses. Cal assumir riscos

va estar a punt d'entrar a Silicon Valley amb un projecte d'investigació i periodisme, relacionat amb *drones*.

Conflicte laboral. Ha pres possessió del càrrec amb una denúncia de cessió il·legal de treballadors de Lavínia —la principal productora de BTV— sobre la taula: “No miraré a una altra banda i, si puc, intentaré ajudar. Però el meu objectiu és dirigir BTV, fer-ho tan bé com pugui i en això concentraré les meves energies”.

i provar nous formats transmissió que de vegades no estan clars en els mitjans tradicionals. I obrir-nos més a la participació del ciutadà, el *Fotomatón* va ser un bon experiment de la primera època de BTV. Tot això cal accelerar-ho, cal donar-li mitja volta. Per exemple, ens hem de poder descarregar per *app* els programes que s'han fet.

P. Ja està preparant alguna cosa?

R. Sí, estem treballant en diverses coses, sobretot amb relació als grans esdeveniments de la ciutat. Tecnològicament es pot gravar amb *drones* en situacions d'emergència, perquè et dona una perspectiva molt bona. Cal intentar treballar d'una manera diferent, vull definir un estil propi BTV, que s'identifiqui el producte. Amb *drones*, però també em refereixo a càmeres GoPro i *smartphones*, tot el que suposi alleugerir els processos de producció i ser més atrevits.

P. L'ús dels *drones* està regulat? Es pot utilitzar lliurement?

R. Encara no, en alguns països, com als Estats Units, sí que s'ha regulat. Aquí encara no, i hi va haver un petit ensurt, perquè en va caure un a la Sagrada Família l'11 de setembre, quan es va fer la V.

P. Quines televisions ho fan?

R. N'hi ha algunes, com New York 1, que és local tot i que privada. I una altra d'interessant quant a participació és London Life, que ha aconseguit obrir la tele a la ciutat. Tenen un autobús que es va passejant. A Barcelona tenim molts esdeveniments de ciutat, de barri, i cal plantejar la seva cobertura amb una voluntat més transmissió, de la tele tradicional al web, el podcast, les xarxes socials

P. Programes en anglès?

R. Sí, per sentit comú. No només per als estrangers que

“Vull definir un estil propi BTV, que s'identifiqui el producte”

“A les corresponsalies n'hi ha molts que fan informació des del balcó”

viuen aquí, els estudiants, el turisme, les convencions, sinó perquè hi ha molta gent al món interessada per aquesta ciutat, i aquest és el nostre potencial d'audiència, que no té sostre. Serà un programa d'entreteniment i d'agenda de la ciutat que arrencarà al setembre.

P. Arriba en un any amb, almenys, dues convocatòries electorals. Quina opinió té de la situació política?

R. Fins ara estava alliberat de la contaminació directa. Personalment crec que hi ha molts malentesos en les coses que passen en aquest país. Es veu en clau identitària, i jo crec que a Barcelona això queda més desdibuixat. Jo he votat diferents opcions en eleccions diferents. Professionalment, les eleccions solen ser temps més convulsos; demano confiança, i si no ho fem bé estic disposat a assumir responsabilitats. Però el punt de partida és bo i la informació de BTV és plural i veraç, no és tendenciosa.

P. Sembla que dona més pes a la informació que no pas als programes.

R. No, no. Però la diferència és que en informatius la nostra vocació és local, i el propòsit és donar veu a tots els racons i sectors de la ciutat.

P. El seu antecessor, Àngel Casas, es queixava de la caiguda de pressupost any rere any.

R. Ara tenim un contracte programa blindat de 17 milions anuals acordat per tots els grups municipals per consens, i a això ens hem de cenyir. La part més important és la de personal. Però amb la resta sí que es pot fer de més i de menys.

Abertis Telecom vale más de 2.000 millones sin descuento para el inversor

Su capitalización alcanzaría esa cifra, según los múltiplos a los que cotizan sus comparables

Será la mayor cotizada europea de transmisión de señal de radio y televisión y telefonía móvil

Isabel Blanco / Joaquín Gómez
MADRID.

La bolsa contará antes de verano con la presencia de una nueva compañía de telecomunicaciones, Abertis Telecom, con un perfil muy distinto al de las operadoras de telefonía. En este caso españolas como Telefónica o Jazztel no son nada comparables. En otros países sí hay cotizadas con negocios similares, que adelantan el valor que podría tener la actual filial de Abertis en bolsa. Si hoy debutase con múltiplos semejantes, y sin ofrecer descuento respecto a sus comparables, su capitalización superaría los 2.000 millones de euros, siendo la mayor empresa de este tipo en Europa.

Aunque la compañía todavía no quiere orientar un rango de precios, el negocio de telecomunicaciones de Abertis genera un beneficio bruto (ebitda) de unos 177 millones. Aún no está confirmado, pero este sería el ebitda de 2014 si se le aplica un crecimiento del 5 por ciento durante todo el ejercicio, como el que logró hasta septiembre. ¿Cuánto estará dispuesto a pagar un inversor por este beneficio?

En estos momentos, el mercado está comprando a las cinco empresas con negocios más afines a una ratio EV/ebitda (la relación del beneficio con la capitalización incluyendo la deuda) media de 16,4 veces. Se trata de las italianas EI Towers y Rai Way, las estadounidenses American Towers y Crown Castle y la indonesia PT Tower Bersama. Si Abertis Telecom cotizase a este múltiplo medio, su capitalización alcanzaría los 2.120 millones de euros, ya que cuenta con una deuda de 800 millones de un crédito sindicado (ver gráfico).

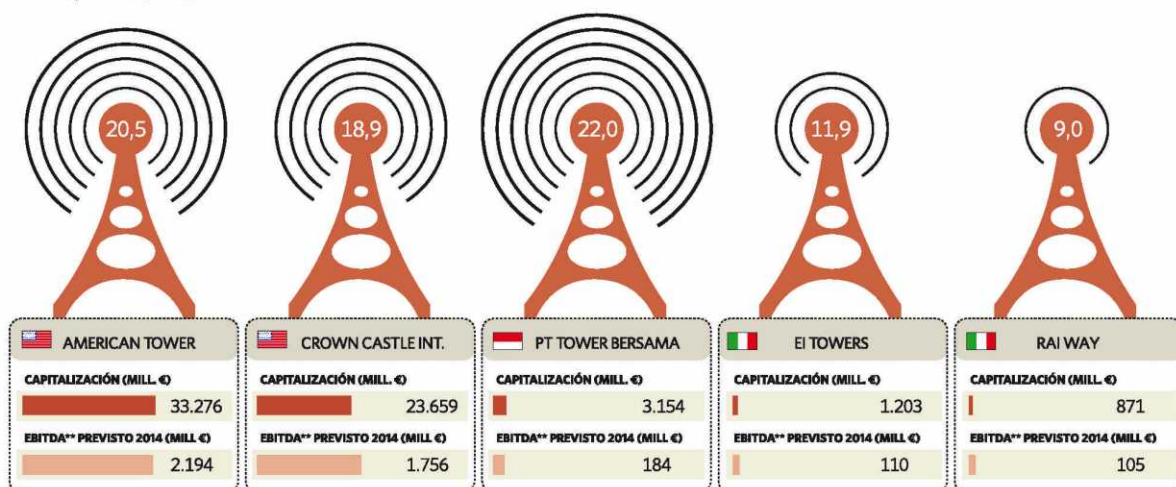
Ese sería el valor en bolsa de toda la compañía sin descuento alguno, pero el grupo no ha adelantando el porcentaje que sacará a mercado. Lo que sí pretende es quedarse con una participación mayoritaria, dejando en cualquier caso a la nueva Abertis Telecom —que cambiará de nombre— como una empresa independiente. Tampoco se ha decidido si habrá tramo para minoritarios, pero lo que dejan claro estas primeras cifras es que de momento es una de las mayores colocaciones previstas este año (ver apoyo).

Un negocio estable...

Si la futura cotizada no tiene un rival como tal en la bolsa española es

Qué paga el mercado por las 'torres de televisión y telefonía'

Cómo cotizan las comparables de Abertis Telecom
RATIO EV/EBITDA* (VECES)

¿Cuánto valdría la española según la ratio EV/ebitda media del sector?

(*) Enterprizes value, el valor de la empresa incluyendo capitalización y deuda
(**) Beneficio bruto de explotación
(***) Calculado teniendo en cuenta una mejora del beneficio del 5% en 2014, la misma que hasta septiembre

Fuente: elaboración propia y FactSet. Datos a 20 de enero

porque este negocio de Abertis se sustenta en la gestión y la transmisión de señal de televisión a las cadenas nacionales. Esto es solo una parte, la más madura y la que ofrece flujos de caja más estables que hacen pensar en un posible divi-

dendo al accionista, algo en lo que tampoco se ha manifestado aún la empresa.

En este sentido su comparable más inmediata es Rai Way, la compañía italiana que privatizó el Gobierno Renzi en noviembre. Sigue

controlada en un 65 por ciento por RAI, la radio y televisión pública de Italia, en la que gestiona la infraestructura. Su capitalización ronda los 870 millones y el mercado está pagando un múltiplo EV/ebitda de solo 9 veces.

italiana EI Tower (un 40 por ciento del capital está en manos de una sociedad de Mediaset, según *Bloomberg*) compagina el negocio de radio y televisión con el de móviles. El valor de esta compañía supera los 1.200 millones de euros y eso supone, incluyendo la deuda, 11,9 veces su ebitda.

A ratios más elevadas cotizan las dos compañías estadounidenses American Tower y Crown Castle, que prestan y administran servicios de comunicaciones inalámbricas. Ambas son sociedades de inversión inmobiliaria que arriendan torres a las operadoras. El mercado paga 20,5 veces EV/ebitda por American Tower, la compañía más grande del sector con una capitalización superior a los 33.000 millones de euros. Crown Castle, con un valor bursátil de 23.000 millones, cotiza a un múltiplo de 18,9 veces.

En Asia también hay compañías que operan infraestructuras de telecomunicaciones. La más similar es la indonesia PT Tower Bersama, por la que los inversores llegan a pagar 22 veces EV/ebitda.

La segunda mayor colocación anunciada este año en España

En menos de tres semanas saldrá a bolsa Aena, protagonizando la mayor privatización en España en los últimos 16 años. Será, por tanto, el mayor debut bursátil del año, al colocarse en torno a 4.000 millones de euros (el 49 por ciento de la compañía). De momento, es la única que ha anunciado una fecha, el 11 de febrero, pero otras compañías como Isolux, Saeta Yield, Testa o Naturhouse ya han manifestado su intención de salir a bolsa durante 2015. Pero entre todas ellas es Abertis Telecom la que

podría levantar más dinero. La compañía todavía no ha anunciado el porcentaje que venderá, solo que pretende mantener una participación mayoritaria. En el caso de sacar a bolsa un 50 por ciento de su filial de telecomunicaciones, la colocación podría rondar los 1.000 millones de euros teniendo en cuenta los múltiplos a los que cotizan sus comparables. Isolux explicó su intención de conseguir 600 millones y ACS quiere sacar un 51 por ciento de Saeta, que equivaldría a menos de 500 millones.

... con vectores de crecimiento

Pero Abertis Telecom es más que radio y televisión. Además de la transmisión de otro tipo de señales como salvamento marítimo o seguridad en la policía, la compañía se está haciendo un hueco en el mercado de telefonía móvil, donde actúa como operador neutro tras la compra de torres de telefonía. Comenzó a adentrarse en este negocio en 2012 comprando infraestructura a Telefónica, que pasó a ser su cliente, y en 2013 acordó la compra progresiva de más de 4.000 torres a Telefónica y Yoigo.

Esta parcela es la que ahora ofrece el mayor crecimiento para Abertis Telecom, aunque también goza de estabilidad gracias a que los contratos son a largo plazo. Aquí existen más cotizadas comparables. La

L'amença gihadista

RICARDO GINÉS
Istanbul. Corresponsal

Ens diuen (des de la portada de *Charlie Hebdo*), com a representants d'Occident a nosaltres, els musulmans: 'Esteu perdonats'. Molt bé, gràcies. I nosaltres, quan ens toqui, qui perdonarem? Quants musulmans han estat assassinats? Quants innocents? La gent encara està morint i no té una veu que la representi. Res no s'ha aturat...".

Així explica Faruk Günindi, el cap editor de la revista islàmica d'humor *CafCaf* (literalment, *vis-tòs, ornamentat*), una portada virtual de la seva publicació mensual que circula per internet. "No, no hi ha res perdonat", diu el titular sobre una imatge amb representants de diferents països on la població musulmana ha estat víctima d'atrocitats aquests últims anys.

L'original, amb el titular en francès, és una resposta directa a la portada del número que *Charlie Hebdo* va treure després de l'atemptat que va costar la vida a 12 persones, en què el profeta Mahoma, amb llàgrimes als ulls, diu "tot està perdonat", i que ha despertat més polèmica als països islàmics. "L'arrogància, que s'ha convertit en un hàbit de la cultura europea, els porta a prendre una posició per sobre del proïsme, una posició il·limitada i que no pot ser qüestionada", diu *CafCaf* en la resposta.

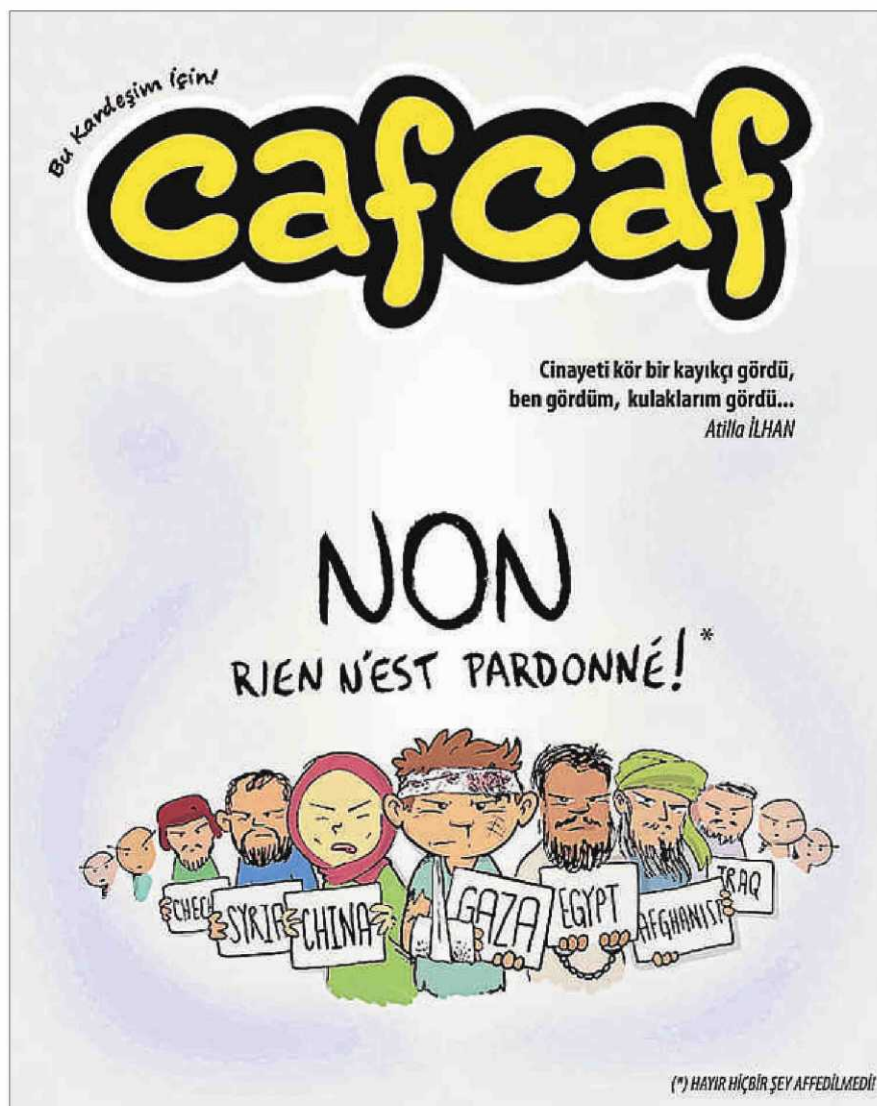
La publicació, en la mateixa declaració, es presenta com "l'única revista d'humor respectuosa amb els valors musulmans". Creada fa vuit anys, d'aparició mensual i amb una tirada actual de 25.000 exemplars, *CafCaf* de vegades fa costat al Govern d'arrels islamistes a Ankara i de vegades s'hi oposa.

Pràcticament sense publicitat, es finança, d'una banda, amb la venda de la revista –el públic són joves de 15 a 25 anys, majoritàriament col·legials o universitaris– i, de l'altra, amb un negoci de productes naturals en una botiga situada a la planta baixa de l'edifici de la redacció, al centre del Corn d'Or.

De vegades, conscient de la seva vocació de model per a les joves generacions de pietosos

La resposta gràfica de l'islam a 'Charlie Hebdo' ve de Turquia

"No, no hi ha res perdonat"

Reproducció de l'última portada de *CafCaf* en resposta a la de *Charlie Hebdo*

turcs, ofereix, com en el número del gener, pàgines escrites en turc modern –en lloc de l'antic– però amb alfabet àrab perquè els lectors tinguin a poc a poc accés a la cal·ligrafia àrab.

Les revistes satíriques a Turquia tenen una llarga tradició –tant és així que precedeixen la creació de la república–, i les tres més llegides (*Le Man*, *Uykusuz* i *Penguen*) s'han posat de dol en portada per *Charlie Hebdo* en senyal de solidaritat. Què és el que separa aquestes tres revistes de *CafCaf*? "Vam créixer plegats, coneixem els mateixos llocs, però els valors que tractem de defensar no són els mateixos. Tampoc les formes de vida o les prioritats", explica Günindi.

"La seva ideologia socialista inclou una modernització de les formes de vida turca a través de l'occidentalització. Nosaltres no tenim aquest tipus d'objectiu", subratlla al seu torn Asim Gülte-

"L'arrogància s'ha convertit en un hàbit de la cultura europea", diu l'editor de la revista turca

kin, un caricaturista i, de fet, el pare fundador de la revista. "El nostre Atatürk", l'anomenen de broma els de *CafCaf*.

"No estem en contra dels socialistes –la majoria són, de fet, religiosos– o dels ateus, tenim amics que ho són, però donen suport a la destrucció de la naturalesa a través de la tècnica, una cosa que rebutgem".

En el que, a parer seu, s'ha confós *Charlie Hebdo* amb la caricatura del profeta Mahoma –una cosa que els sembla a tots dos "arrogant"– és que una imatge d'aquest tipus està concebuda en l'islam com a "idolatria", una cosa perniciosa. "En el passat els musulmans també dibuixaven el Profeta, però sempre seguint el cànon del volum *Hilye-i-Serif*", apunta Gültekin referint-se a un llibre d'il·lustracions basat en la forma de cal·ligrafia clàssica otomana i que reflecteix les qualitats físiques de Mahoma. Per això també, per *CafCaf*, ara mateix no hi ha res perdonat. ●

En confiança

«No hi ha mans innocents al món del periodisme»

MÒNICA PLANAS CALLOL Crítica de televisió

CANVIAR DE CANAL.

El comandament a distància és un dels aparells que més utilitza al llarg del dia. AINA SOLEY

MIREIA ROM
AINA SOLEY
CARLOS TORRES

Viu amb la televisió posada. El que per a molta gent és una de les activitats de lleure més comunes, per a ella és la seva feina. És incapaç de desconnectar d'estar informada.

La televisió és un món d'hommes? "El sexisme és molt evident", assegura, i assenyala els informatius: "Els homes poden anar fent anys sense deixar la pantalla, mentre que les dones gairebé sempre són joves".

Sobretot succeeix al món de l'esport. "En molts programes esportius és més notícia que dues noies ensenyin les tetes al Bernabéu que no que l'equip femení del Barça guanyi la Lliga", com es va demostrar fa dos anys.

Ella mateixa assegura haver-se sentit menystinguda en la seva professió. Després de publicar una crítica d'un concurs familiar de TV3, el director del programa

la va acusar de ser una "exparella ressentida" del presentador, amb el qual no havia tingut cap tracte.

No li agraden els programes que busquen la llàstima de l'espectador: la televisió pública ha de fomentar l'estat del benestar i la conscienciació social, afirma. "Que faci això a través d'obra benèfica i de la caritat ho trobo retrògrad i propi d'una dictadura".

És professora a la Universitat Ramon Llull. A les aules intenta transmetre valors com l'honestat i l'austeritat, com quan el periodisme "era un exercici en el qual no intervenia l'espectacle, que no es barrejava amb opinió ni publicitat". Hi ha periodistes a qui els agrada ser més propers als polítics i altres que prefereixen mantenir més distància, diu; però sempre hi ha una intenció. "No hi ha mans innocents al món del periodisme". ...

ELS NENS A LA TELEVISIÓ

Es mostra contrària a usar nens a la televisió i la publicitat, especialment quan "el producte no va destinat al públic infantil". Les seves crítiques recauen sobre programes-concurs com *Tu Cara Me Suenia Mini*. "No crec que sigui adequat que visquin aquesta experiència en la qual se'ls dona unes expectatives de vida i d'èxit que no són reals", afirma.

LA MARATÓ DE TV3

Tot i que no és partidària d'aquest tipus de programes, admet que La Marató està feta amb "un gust exquisit" i que va amb compte de "no explotar la desgràcia aliena". El que no suporta són els polítics agafant trucades. "Veure el conseller de Sanitat al telèfon demanant diners quan és el seu departament el que hauria d'invertir-hi, em fot de mala llet".

EL PROCÉS CATALÀ

Creu que a TV3 la independència no ha suposat un detriment informatiu respecte a d'altres temes d'actualitat. "La funció de la televisió pública és respondre les qüestions de la seva població", assegura. Considera que parlar-ne ara és inevitable, ja que "hi ha una demanda claríssima".

Tots som... (ompliu l'espai en blanc)

El brutal atac perpetrat contra la revista satírica francesa *Charlie Hebdo* ha horroritzat el món. Steven Erlanger, corresponent del *New York Times*, ha descrit en termes molt gràfics les escenes immediatament posteriors al que molts anomenen l'11 de Setembre francès: "Un dia de sirenes, helicòpters al cel i frenesí informatiu; de cordons policials i multituds angoixades; de nens allunyats de l'escola per portar-los a un lloc segur".

L'immens clamor que s'ha alçat a tot el món contra aquest atemptat ha anat acompanyat d'una reflexió sobre les arrels profundes d'aquesta atrocitat. Molts hi han vist un xoc de civilitzacions.

Les reaccions d'horror i repugnància davant d'aquests crims estan justificades, i també és justificable la recerca d'unes raons de fons, però sempre a condició que tinguem ben presents uns quants principis.

La nostra reacció ha de ser totalment independent de l'opinió que tinguem sobre *Charlie Hebdo* i el que publica. Les consignes apassionades i omnipresents, com ara "Jo sóc *Charlie*" o d'altres, no han de reflectir, ni tan sols insinuar, cap associació amb aquesta publicació, si més no en el context de la defensa de la llibertat d'expressió. Han d'expressar que defensem el dret a la llibertat d'expressió amb independència del que pensem del contingut de la revista, encara que ens sembli abominable o depravat.

I aquests eslògans també han d'expressar la condemna de la violència i el terror. Davant dels assassins de *Charlie Hebdo*, Isaac Herzog, president del Partit Laborista israelià i principal contrincant del primer

ministre Netanyahu a les pròximes eleccions, ha dit que "totes les nacions que volen pau i llibertat han d'afrontar l'immens reptre" del terrorisme, itèrao, sempre que deixem de banda la seva interpretació selectiva d'aquest reptre. "El terrorisme és terrorisme", afegia Herzog. "No hi ha dues maneres de veure'l".

El periodista independent David Peterson ha assenyalat que, fa anys, Erlanger ja va cobrir a Belgrad un altre atemptat contra un mitjà de comunicació. El 24 d'abril del 1999 Erlanger va informar sobre un atac de l'OTAN (volia dir els EUA) durant el qual es van disparar "míssils contra l'edifici de la televisió estatal sèrbia" i es van tallar així les emissions de la Radiotelevisió Sèrbia.

Erlanger reproduïa les paraules d'un dels periodistes supervivents: "Tot es va desplomar. No hi havia escapatòria. Hi havia fum per tot arreu. Va ser espantós. La gent cridava. Un veritable malson".

"L'escena -explicava Erlanger- cada vegada resultava més familiar: vidres trencats, parets d'arruïnades, fustes retorçades, pintura socarrimada i devastació emocional". Deu persones com a mínim van morir a l'acte arran de l'explosió, i hi va haver 20 desapareguts, "probablement enterrats sota la runa".

"L'OTAN i els responsables polítics nord-americans van defensar

NOAM CHOMSKY

LINGÜISTA

THE
NEW YORK
TIMES

CHOMSKY ÉS
CATEDRÀTIC
EMÉRIT DE
LINGÜÍSTICA
AL MIT

TRADUCCIÓ:
LÍDIA
FERNÁNDEZ
TORRELL

l'atac -explicava Erlanger-, al·legant que el seu objectiu era debilitar el règim del president de Iugoslàvia, Slobodan Milosevic". El portaveu del Pentàgon, Kenneth Bacon, va declarar durant una conferència de premsa a Washington que la televisió sèrbia era "un element tan important de la maquinària as-

sassina de Milosevic com les seves forces armades", i això la convertia, per tant, en un blanc legítim.

A ningú li va semblar aleshores necessari investigar les raons de fons d'un atac d'aquesta mena, ni ningú va formular preguntes filosòfiques sobre qui representa la civilització i qui representa la barbàrie.

Així doncs, Isaac Herzog s'equivoca quan diu: "El terrorisme és terrorisme. No hi ha dues maneres de veure'l". I tant que hi ha dues maneres de veure'l: el terrorisme no és terrorisme si els autors de l'atemptat són els justos -que es converteixen en justos precisament en virtut del seu poder-. Anàlogament, la llibertat d'expressió no corre cap perill quan els justos destrueixen un canal de televisió que dona suport a un govern que és objecte dels seus atacs.

Per la mateixa regla de tres, resulta molt fàcil entendre la carta publicada al *New York Times* per Floyd Abrams, advocat especialista en drets humans i conegut per defensar la llibertat d'expressió, en la qual

assenyala que l'atemptat contra *Charlie Hebdo* "és l'agressió més greu contra el periodisme de què tenim memòria". Fa ben fet de precisar "de què tenim memòria", perquè divideix així les agressions contra el periodisme i els actes terroristes en dues categories: els dels altres, que són esgarriuosos, i els nostres, que són virtuoses i se'n esborren fàcilment de la memòria.

Val la pena subratllar que el de Belgrad és només un exemple dels nombrosos atacs contra la llibertat d'expressió perpetrats pels justos.

N'esmentarem només un altre que també se'n va esborrar fàcilment de "la memòria": l'ofensiva de l'exèrcit nord-americà contra Fal·luja el novembre del 2004, un dels pitjors crims comesos durant la invasió de l'Iraq. L'atac va començar amb l'ocupació militar de l'Hospital General. No cal dir que l'ocupació militar d'un hospital és ja *per se* un greu crim de guerra, deixant de banda les circumstàncies en què es va desenvolupar aquesta ocupació.

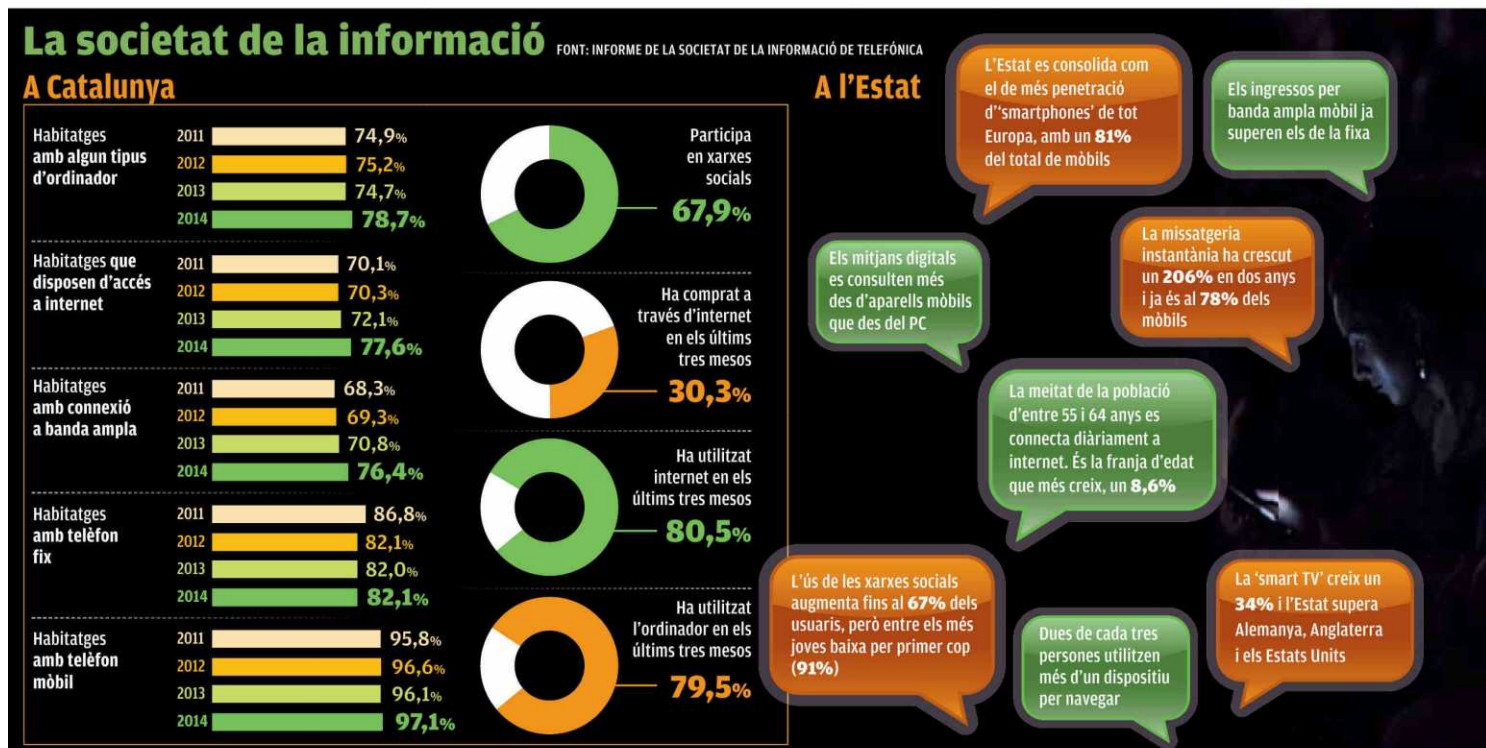
Com informava un reportatge publicat a primera pàgina pel *New York Times*: "Uns soldats armats van treure de les habitacions els pacients i empleats de l'hospital, a qui van ordenar que s'asseguessin o s'ajaguessin a terra mentre les tropes els lligaven les mans darrere de l'esquena". Un altre reportatge afegia: "L'ofensiva ha permès clausurar el que, segons els oficials, havia esdevingut una eina propagandística al servei dels milicians: l'Hospital General de Fal·luja i el seu enfilall d'informes sobre el nombre de víctimes civils".

Esclar, no es podia tolerar que una agència de propaganda d'aquesta mena continués vomitant vulgars obscenitats.

Quan l'OTAN va disparar míssils contra la televisió sèrbia ningú va parlar de barbàrie, com fem ara per l'atac a 'Charlie Hebdo'

Tecnologia El paper d'internet en el dia a dia

Més connectats qu

APARELLS La implantació dels telèfons intel·ligents no té fre a l'Estat, líder a Europa **PERSONES** Creix el nombre d'usuaris intensius que es connecten diàriament **SERVEIS** La missatgeria instantània puja com l'escuma i ajuda en la 'vida desconnectada'

Xavi Aguilar
BARCELONA

La severa crisi dels darrers anys ha comportat retallades i reculades en molts camps, però no pas en l'adoració pel mòbil. L'Estat es referma com a líder europeu pel que fa a l'adopció d'*smartphones*, que representen un 81% del parc mòbil. Durant el 2014 la xifra va créixer cinc punts i fa dos anys eren només el 63%. La mitjana europea està en un 71%.

La gran acceptació dels telèfons intel·ligents, certificada per les dades recollides en l'informe so-

bre la societat de la informació que anualment elabora la Fundació Telefónica, comporta que en la balança on es mesuren els ingressos o el consum de determinats serveis ja pesi més el sector mòbil que no pas les connexions des de l'ordinador. De fet, més del 80% dels usuaris d'internet s'hi connecten des de dispositius mòbils.

Rere la creixent acceptació dels *smartphones* s'amaga, però, una necessitat cada cop més generalitzada d'estar permanentment connectats. El perfil d'usuari intensiu també guanya pes entre la població de manera espec-

Les xifres

21,4

milions de persones es connecten a internet des de dispositius mòbils, quatre milions més que el 2013.

39

aplicacions hi ha instal·lades, de mitjana, en els mòbils dels usuaris de l'Estat, que en un 88% funcionen amb Android.

127%

de creixement és el que ha experimentat en el darrer any la implantació de la fibra òptica.

tacular, un 10% el darrer any, el que significa que un 78% dels internautes es connecten diàriament. Però hi ha qui, gràcies al mòbil, està encara molt més actiu. Una de cada tres persones admet que consulta el seu telèfon cada cop que disposa de cinc

minuts lliures. En el cas dels menors de 26 anys, ho fa un de cada dos.

Segurament, un dels factors que tenen un pes fonamental en aquest tipus de conducta és la generalització de les aplicacions de missatgeria instantània. Els darrers dos

anys, l'ús de WhatsApp i companyia ha crescut un 206%, fins arribar a un 78% de la població amb telèfon mòbil. Aquesta xifra és especialment notable, ja que gairebé es posa al mateix nivell que l'ús de les trucades convencionals (82%).

Mentre les aplicacions de xat creixen com l'escuma, tant l'ús del correu electrònic com el dels SMS queia un 25%. En la pregunta sobre quin sistema de comunicació preferien, els enquestats triaven el model de WhatsApp davant de les trucades i, fins i tot, de parlar cara a cara.

Fets com aquest solen usar-se per criticar aquests serveis, però els seus usuaris remarquen que els resulta una eina molt útil per organitzar activitats en la seva *vida desconnectada*. A més, un 44% afirma que li ha permès intensificar les relacions amb la gent del seu entorn i, un 25%,

Je mai

WhatsApp ja està disponible al PC

Si, com ha quedat clar, WhatsApp ha tingut un creixement sublim durant els darrers anys, encara podria expandir-se més en un futur gràcies a noves opcions com la que va inaugurar ahir: la compatibilitat amb els ordinadors. L'aplicació de missatgeria instantània va llançar ahir un nou servei que permet recuperar els xats a la pantalla del nostre ordinador i continuar amb les converses des del teclat del PC.

Per fer-ho, no cal descarregar cap programa o extensió, sinó només accedir al web

<https://web.whatsapp.com>, on es mostrarà un codi QR que hauré de capturar amb el nostre telèfon per accedir al nostre compte. El servei ha començat amb algunes limitacions: només funciona amb el navegador Chrome de Google, en els mòbils amb Android i Windows i amb les Blackberry, però no amb els iPhone.

Cal, això sí, tenir l'aplicació actualitzada amb la darrera versió. WhatsApp espera fer

aquest servei compatible amb els mòbils d'Apple i amb la resta de navegadors com més aviat millor.

que ha fet revifar amistats amb les quals havia perdut el contacte.

Una de les tecnologies que més està creixent darrerament és la fibra òptica, però la Fundació Telefònica destaca especialment que l'Estat s'ha situat al capdavant d'Europa en la introducció de les tecnologies a l'aula, com ho demostren les ràtios sobre el nombre d'estudiants de primària per ordinador portàtil connectat -5 a l'Estat davant dels 20 de la mitjana europea- i el nombre de pissarres digitals per alumne (43 enfront de 111).

Pel que fa als usos, creix el nombre d'usuaris del comerç electrònic fins quasi als quinze milions, gairebé dos dels quals van fer la primera compra l'any passat. Entre els joves, el consum de vídeo a demanda ja ha superat el consum de televisió en obert i, pel que fa a la relació amb les administracions, el 49% dels ciutadans hi ha intercanviat per internet, assolint virtualment l'objectiu del 50% marcat per Europa per al 2015. ■

FUNDÉU CUMPLE 10 AÑOS

Ángel VALLE

La fundación centra su trabajo en impulsar el buen uso del español en los medios con recomendaciones y consultas directas

El próximo mes de febrero se cumplirán 10 años del nacimiento de la Fundación del Español Urgente (Fundéu), de la mano de la Agencia Efe y BBVA, un matrimonio del que nació este vástago que ahora alcanza su primera década habiéndose convertido en una de las herramientas más útiles para salvaguardar nuestro idioma de las variadas y múltiples tropelías a las que se ve sometido. Además, cuentan con el asesoramiento de la Real Academia Española.

Por este motivo, hoy, 22 de enero, la Fundéu BBVA recibe, en una gala en el Auditorio Nacional de Madrid, uno de los premios que otorga Efe Cultura, que han recaído también en el académico José Manuel Blecuá, la pianista Judith Jáuregui y la filántropa Carmen Mateu.

El director de la Fundación, Joaquín Muller, explica sobre la concesión del galardón que cuando una «gran empresa de comunicación como Efe» piensa en una institución cuyo «principal objetivo es prestar un servicio, en este caso a los periodistas», es «una gran alegría y un gran estímulo para seguir trabajando».

A lo largo de todo este tiempo, un equipo de periodistas,

lingüistas, lexicógrafos, ortotipógrafos, correctores y traductores se encarga de impulsar el buen uso del español en los medios de comunicación a través, no sólo de recomendaciones diarias, sino también respondiendo a las consultas y dudas que reciben a través de su página web.

Y es que, gracias a su buen hacer y a una labor callada pero constante, ha conseguido convertirse en una referencia entre todas aquellas personas que tienen el español como herramienta de trabajo.

Además, buena parte de ese prestigio ganado en estos 10 años se debe a su cercanía a la realidad, a la calle, y a la propia actualidad. La llegada de las redes sociales supuso un plus añadido a su trabajo, pues son como una especie de realidad paralela, en la que las normas ortográficas y gramaticales se difuminan e impera el todo vale. Por eso, incluso han creado en su web una sección que, bajo el nombre #escribirenternet, ha elaborado, entre otras cosas, un Manual de Estilo para Redes

Fundéu tiene en su web un Manual de Estilo para redes sociales y nuevos medios en internet

Sociales y Nuevos Medios, que se ha convertido ya en una referencia, o un decálogo de consejos sobre redacción de textos en internet.

Ese apego a la actualidad le lleva a difundir consejos de escritura sobre los temas más candentes: desde una competición deportiva que empieza hasta un glosario de la crisis. Además, cada semana nos regalan una sugerencia sobre la actualidad futbolística en su «Liga del Español Urgente».

La Fundación del Español Urgente, explica su director, está «muy satisfecha» del lugar que ocupa después de diez años de trabajo porque, argumenta, «alcanzar una posición de referencia en un mundo como el de la lengua española no es nada fácil».

«Nuestro sentimiento de servicio, nuestra capacidad de estar 365 días al año resolviendo dudas o emitiendo recomendaciones lingüísticas relacionadas con la actualidad, ha logrado darnos un prestigio y un respeto entre nuestros usuarios», es decir periodistas, particulares, traductores o correctores.

La Fundéu, afirma, es, gracias a esa labor, «un instrumento necesario para todos aquellos que sienten que la corrección lingüista es parte fundamental de su trabajo».

MÚSICA

Antonio Fernández-Galiano, presidente de Unidad Editorial, y Paloma O'Shea, presidenta de la Fundación Albéniz, durante la firma del acuerdo.

Acuerdo de Unidad Editorial y la Fundación Albéniz

Expansión. Madrid

Los presidentes de Unidad Editorial, Antonio Fernández-Galiano, y de la Fundación Albéniz, Paloma O'Shea, suscribieron ayer en Madrid un convenio de colaboración centrado en el patrocinio del grupo de comunicación de la Cátedra de Contrabajo de la Escuela Superior de Música Reina Sofía (dependiente de esta fundación) y formada por ocho alumnos de varias nacionalidades entre los 18 y 27 años. El acuerdo supone la consolidación del apoyo del grupo desde 1998 a una entidad volcada en la promoción de actividades culturales relacionadas con la música.

Fernández-Galiano subrayó que el propósito de Unidad Editorial es "ayudar a la escuela a que se desarrolle". Además, calificó de "ingente" la tarea desarrollada por la fundación y elogió a sus profesionales. Por su parte, O'Shea calificó de "importantísimo, impresionante y fundamental" el apoyo desplegado por Unidad Editorial. "Los alumnos, además de las enseñanzas, necesitan poner en práctica éstas en el escenario, que es parte de su educación, y Unidad Editorial se lo está proporcionando", añadió.

La fundación aportará un concierto anual interpretado por uno de los conjuntos orquestales de la escuela, además de la música para tres conciertos anuales en recital o música de cámara.

Impulsada en 1987, la Fundación Albéniz es una entidad cultural privada de promoción con carácter benéfico con sedes en Madrid y Santander. Sus principales programas son la escuela superior de música, cuya presidencia de honor recae en la Reina Doña Sofía, y considerada un exponente de excelencia y prestigio musicales en el ámbito internacional; el concurso internacional de piano y el encuentro de música y academia, ambos en Santander, y el Centro de Archivo y Documentación Albéniz, entre otros.

La nómina de socios y mecenases de esta fundación integra apoyos de carácter público como privado, entre los que sobresalen administraciones públicas como el Ministerio de Cultura y los gobiernos regionales de Madrid y Cantabria, además de algunas de las principales empresas del país. El patrocinio de Unidad Editorial se enmarca en el listado de mecenases de cátedras de interpretación.

Encarni Cortés charla, por videoconferencia, con los gestores del Buzón X, liderado por Simona Levi. /GIANLUCA BATTISTA

En busca del nuevo Snowden

El Buzón X recoge cientos de denuncias de corrupción protegiendo a la fuente

JESÚS GARCÍA, **Barcelona**

¿Qué hacen una directora de teatro, un politólogo, un químico y una músico reunidos durante horas en una pequeña sala semiclandestina del barrio del Raval? Ni más ni menos que “preparar la revolución”, actuar como una suerte de “guerrilla 2.0”, comentan entre risas, para denunciar los casos de corrupción que azotan España. Los Curro Jiménez cibernéticos han desarrollado el Buzón X, una herramienta digital —en realidad, un buzón de correo

más sofisticado de lo normal— para que los ciudadanos que perciban comportamientos corruptos a su alrededor puedan denunciarlos de forma anónima y segura. Al facilitar las filtraciones, el Buzón X posibilita la aparición de un nuevo Edward Snowden, el exanalista de la NSA que destapó el espionaje masivo de Estados Unidos.

La necesidad de crear un buzón de máxima seguridad surgió a raíz de la filtración de los correos del expresidente de Caja Madrid, Miguel Blesa. Los documentos llegaron en diciembre de

2013 al correo del Partido X, explica una de sus miembros, Simona Levi. “Fue bastante un susto” por lo sensible de la información, remitida por un tal Robert Graves, explica Simona. “Tengo una información de mucho volumen que dibuja un cuadro de la corrupción institucional en España”, decía el correo. “El juez nos llamó a declarar a dos de nosotros por el caso de Elpidio Silva. Ahora nos hemos organizado para proteger a la fuente y a nosotros mismos”, sigue Levi, de 48 años, directora de teatro, italiana

hiperactiva. Lo de dirigir espectáculos lo ha dejado un poco de lado y, según sus compañeros de fatigas, es “la estratega” del grupo. “Con los correos de Blesa”, sigue, “vemos que hay material que no podemos manejar y creamos esta herramienta”.

El Buzón X ha recibido cientos de denuncias y se nutre de todo tipo de datos y fuentes, desde personas que envían material pero no saben cómo interpretarlo hasta “ciudadanos solos que pleitean contra las Administraciones”, señala Levi.

PASA A LA **PÁGINA 3**

“El 10% del material que llega es interesante”

VIENE DE LA PÁGINA 1

“Solo el 10% del material que llega es interesante”, admite el grupo. La información la filtra un periodista, que no está obligado a revelar su fuente. Pero la seguridad no acaba ahí: “Tenemos un aplicativo que encripta los datos y simula estar operando en la IP de otro ordenador; usamos, además, un correo con una protección al máximo nivel sobre fuentes”, señala Sergio Salgado, de 35 años. Licenciado en Ciencias Políticas, es la pareja de Levi y vio en el movimiento 15-M “algo histórico” que le llevó al activismo. Se encarga de mover en Twitter, una vez trabajados, los temas que llegan al buzón, creado por Xnet, una plataforma de activistas en la que participa, entre otros, Red Ciudadana Partido X.

La difusión mediática de prácticas corruptas es una de las obsesiones del grupo. “A veces, exponer públicamente a la fuente la protege. Pero siempre preguntamos si quieren aparecer o no”, añade Salgado. Tras años de acoso —su marido tuvo que cerrar el bar—, Encarni Cortés, edil independiente de Benalmádena (Málaga) decidió salir a la luz. Cortés ha destapado que el comedor social de esa localidad tiene facturas sin justificar por valor de 250.000 euros. El pasado noviembre, su denuncia dio frutos: un juez citó a declarar a seis imputados; entre ellos, el concejal de Bienestar.

Visitas de apoyo

Encarni charla, por videoconferencia, con los guerrilleros del Buzón X, enganchados a un vaso de café y enfrascados en sus portátiles. Pero no todo es virtual. Se conocen en persona porque, el pasado verano, los chicos del buzón viajaron a Benalmádena. “Asesoramos a los denunciantes en temas jurídicos, mediáticos... Les empoderamos”. “A Encarni”, sigue Levi, “la nombraron concejal pensando que era una rubia mona y manejable. Pero empezó a ver que ocurrían cosas en el Ayuntamiento y las denunció”.

La directora de teatro es “activista desde los 14”. En 2008, fundó una plataforma para luchar contra las prácticas “abusivas” de la Sgae. En esa aventura ya la acompañó Maddalena Falzoni, alias *Maddish*, exmúsico —computo para televisión— y ahora, *hacker* del grupo. “La música y la informática no están tan lejos”, bromea. El más joven, Alfonso (*Alfa*) es un químico que trabajaba en una farmacéutica y se pasó al activismo como programador. Cuentan con un grupo de apoyo (expertos en hacienda, abogados, auditores) para interpretar las denuncias.

Gibanel niega haber hecho informes del '4F'

El ex jefe de Información de la Guardia Urbana cerró un acuerdo privado con la productora de 'Ciutat Morta'

HÉCTOR MARÍN GAVÀ

El ex jefe de Información de la Guardia Urbana de Barcelona Víctor Gibanel aseguró ayer, con la lectura de un comunicado, que no realizó ningún informe sobre los hechos del 4F, recogidos en el documental *Ciutat Morta*, para quien entonces era alcalde de la ciudad, el socialista Joan Clos. «Yo no tenía acceso directo al alcalde, ni tampoco para proporcionarle cualquier tipo de informe de los que yo elaboraba», afirmó Gibanel, ante los medios de comunicación en Gavà, municipio del Baix Llobregat en el que es jefe de la Policía Local desde diciembre de 2013.

Gibanel compareció ante los periodistas sin la compañía de la alcaldesa ni de ningún concejal del Ayuntamiento de Gavà. Acompañado únicamente de un abogado,

Gibanel admitió que ordenó la retirada de una secuencia del documental en la que él aparece. Según manifestó, se trata de unas imágenes «filtradas irregularmente» de una declaración judicial no relacionada con el caso 4F.

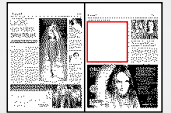
El mando policial precisó que, a pesar de que una juez decidió eliminar de la emisión un fragmento de tres minutos, se retiraron finalmente cinco tras un acuerdo privado que alcanzó con la productora de *Ciutat Morta*, Metromuster. «Me planteó la posibilidad de llegar a un acuerdo, un acuerdo mutuo privado que se produjo», manifestó. Gibanel aseveró que, tras el acuerdo, anterior a la emisión el pasado sábado del documental en Televisió de Catalunya, retiró la demanda. «Desconozco los motivos que han llevado a calificar

Víctor Gibanel durante la lectura ayer de un comunicado. JORDI SOTERAS

de censura la supresión del fragmento, ni cómo ha tenido difusión masiva», recalcó Gibanel, que mantiene su demanda contra el periodista Jesús Rodríguez, a quien acusa de utilizar las imágenes suprimidas de una declaración judicial «como argumentación para poner en cuestión mi supuesta intervención en los hechos» del 4F. Una participación que, según insistió Gibanel, no se produjo «ni antes ni durante ni después».

El Ayuntamiento de Gavà, pese a respaldar que la Justicia valore reabrir el caso, no tiene intención de despedir a Gibanel. Frente al terremoto de críticas suscitado por la emisión en la televisión pública catalana del documental, la alcaldesa, la socialista Raquel Sánchez, aseguró que «no se desprende ninguna razón objetiva para cuestionar la labor» de Gibanel como jefe de la Policía Local de Gavà. Los socios de gobierno del PSC en Gavà, el grupo municipal de ICV-EUiA, han pedido a la alcaldesa, a través de un comunicado, que reconsidere su apoyo a Gibanel.

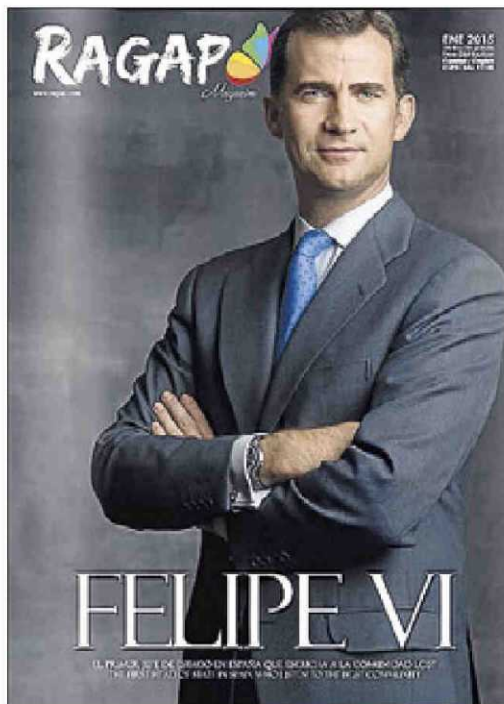
LA CASA DEL REI APROVA LA PUBLICACIÓ

Felip VI protagonitza la portada d'una revista gai

EL PERIÓDICO
BARCELONA

Felip VI és el sorprenent protagonista de la nova edició de la revista gai *RAGAP Magazine*, que es va publicar ahir en una edició especial amb motiu de la fira de turisme Fitur, que se celebrarà del 28 de gener a l'1 de febrer a Madrid. No és una portada casual, ja que la comunitat LGTB ha volgut dedicar una edició especial de *Ragap*, editada per la central homònima, pionera a oferir paquets de viatge per al segment gai, per agrair el suport que han rebut per part dels reis **Felip i Letizia**. Es tracta de la primera vegada que un cap d'Estat a Espanya copa la portada d'una revista orientada a lectors que en la seva gran majoria són homosexuals.

«**NOUS AIRES**» // Després de mig any de regnat, la publicació analitza les claus del canvi generacional a la Monarquia. «Amb independència que els ciutadans recolzin o no la Monarquia com a forma d'Estat, la qüestió és que el relleu a Zarzuela ha portat nous aires en un tron que ja havia quedat desgastat», expliquen des de la redacció de la revista.

«Per primera vegada, un cap d'Estat a Espanya s'acosta a escoltar les demandes de les associacions d'activisme contra la discriminació per orientació sexual i identitat de gènere», afegixen.

Els responsables de la revista tampoc han dubtat a convidar els

Reis a passar per Fitur Gay el dia que vagin a inaugurar la fira, encara que de moment no han rebut cap confirmació oficial que hagin acceptat la proposta.

Per un altre costat, *RAGAP Magazine* va informar que la Casa Reial coneix i aprova que el Monarca sigui la portada d'aquest setmanari de temàtica homosexual, bisexual i transsexual. A les pàgines interiors publiquen un ampli reportatge sobre aquest pas endavant que s'ha fet al palau de la Zarzuela.

196 PÀGINES I BILINGÜE // Aquesta edició especial de la publicació, a la portada de la qual apareix **Felip VI** somrient i amb americana i

corbata en una fotografia oficial, és la més gruixuda que s'ha fet fins avui, amb 196 pàgines, i com és habitual, està publicada en dos idiomes; espanyol i anglès. La revista serà presentada a la fira de turisme, on *RAGAP* compta amb un ampli espai expositiu. ≡

Quim Monzó

Ben fet, Murdoch

Divendres, el diari anglès *The Sun* –el més venut de Gran Bretanya– va publicar l'última foto d'una model amb els pits a l'aire. El *The Sun* irlandès va deixar de fer-ho fa cosa de dos anys. Sortien sempre a la pàgina 3, la primera a la dreta un cop has girat la primera plana. Aquestes fotos de noies mamelludes havien aparegut cada dia durant quaranta-quatre anys, de manera que s'havien convertit en allò que en diuen "tota una institució". La primera va aparèixer el 1970, mesos després que Rupert Murdoch comprés la capçalera.

Les fotos aquestes havien provocat protestes de les feministes durant molt de temps, i el mateix Murdoch havia reconegut, temps enrere, que a ell, particularment, li semblava un costum antiquat, encara que tot seguit hi afegia: "però els lectors no sembla que hi estiguin d'acord". L'interès per no perdre lectors és bàsic –tant en aquesta mena de diaris que en diem populars com a la resta– de manera que *The Sun* deixa la porta oberta a tornar-ne a posar si veu que les vendes baixen significativament. Tan acurada és aquesta tendència a complaure els lectors que, si la memòria

La primera foto de mamelles va aparèixer a 'The Sun' el 1970, i així ha continuat fins ara

no em falla, quan la gent es va atipar de veure-hi noies amb pits siliconats, *The Sun* va decidir posar-ne amb mamelles naturals, acompanyades d'un segell a la part dreta, dalt de la foto, on es llegia "silicone free zone" (zona lliure de silicona).

La desaparició d'aquesta famosa pàgina 3 em sembla una cosa lògica i natural. En un món on a internet tens a la teva disposició milers, si no milions, de pàgines dedicades a l'eroticisme i la pornografia, ¿quin sentit té una foto d'una mamelluda sense sostenidors en un diari de paper barat? ¿Que alegrí la vista dels britànics mentre esmorzen ous ferrats amb cansalada viada i seques estofades en salsa de tomàquet? El que més m'agrada de tot plegat, però, és veure com molts diaris publiquen al-leuies per aquest canvi a *The Sun* quan tots ells publiquen fotos d'homes i dones escassament vestits. Fotos on elles no ensenyen els pits però ells sí. I passa de vegades que uns pits subtilment coberts resulten més atractius i insinuants que no pas a la vista. Quan no és una desfilada d'alta costura són les fotos de tal o tal altre famós en una platja. Quan no és una gala de Hollywood amb vestits amb un tall a la faldilla que arriba fins a la cresta ilíaca és Cristina Pedroche o Marta Torné amb un vestit més seductor que totes les fotos que ha publicat *The Sun* al llarg d'aquests quaranta-quatre anys. Els diaris digitals ho tenen ben clar: una bona foto amb pit i cuixa provoca una allau d'entrades a la notícia infinitament superior a qualsevol article saberut sobre les detencions pel cobrament de comissions il·legals al Palau de les Arts de València, la sortida de Bárcenas de la presó o l'inacabable cullebot sobre si tanca o no el colmado Quilez.●

Cien directores de periódicos recriminan a Cameron

La prensa británica, contra el registro de sus llamadas

LUIS VENTOSO LONDRES

Son periódicos británicos de todos los tamaños y de todos los colores políticos, y también se han sumado algunas cadenas de televisión. Con una unanimidad que sería casi impensable en el sector español de la prensa, cien directores de periódicos, incluidos los de todas las cabeceras nacionales, han enviado una carta a Cameron pidiéndole que frene los intentos del Ministerio del Interior de aumentar el control del registro de llamadas y correos electrónicos de los periodistas. Lo que ha suscitado esta airada reacción no es que la Policía y los servicios de espionaje graben las llamadas -algo que tras lo que reveló el caso Snowden es más que probable que ocurra, aunque sea ilegal-, sino el simple hecho de que las fuerzas de seguridad accedan a los contactos de los periodistas. La queja ha sido compartida también por la web de la patronal de editores de prensa.

La carta lo explica así: «El mero hecho de que un funcionario público contacte con un periódico es información privilegiada. Que el funcionario contacte con un abogado o un médico dice

poco, que el mero dato de que ha contactado con un periodista lo identifica como fuente y lo expone a ser perseguido». Los directores creen que esa forma de intimidación haría mucho más difícil conseguir información y se acabaría empañando la calidad de la democracia. «Los demandantes del sector público no vendrán [a los periódicos] si saben que se exponen porque la ley facilita a la Policía el acceso a voluntad a los registros de llamadas».

La protesta llega después de que Cameron, a raíz de los atentados de París, anunciase su pretensión de prohibir todas las aplicaciones que permiten el envío de mensajes encriptados, como WhatsApp o Telegram. La ministra del Interior, Theresa May, añadió su deseo de endurecer las leyes de vigilancia aprobadas en 2000, conocidas como RIPA, para controlar mejor las llamadas. Se puede dar la paradoja de que el ataque a «Charlie Hedbo», que llevó a los principales presidentes europeos a marchar en París defendiendo las libertades occidentales, acabe provocando en la práctica una restricción de esos mismos derechos en nombre de la seguridad.

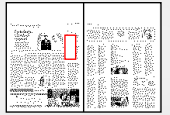
Catalunya Ràdio traslladarà la redacció d'informatius a TV3. ARA

Els treballadors de la CCMA recelen de la fusió de redaccions

A.C.R.
BARCELONA

Els treballadors de TV3 i Catalunya Ràdio veuen amb preocupació el pla per unificar les redaccions d'informatius dels dos mitjans, que va anunciar la setmana passada el president de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals (CCMA), Brauli Duart. En un comunicat, els comitès d'empresa i els consells professionals de la ràdio i la televisió lamenten que, segons reconeix la mateixa direcció, encara no hi hagi "cap projecte definit" ni cap "pla de viabilitat" sobre aquesta confluència de redaccions. A més, reclamen "conèixer formalment la proposta escrita del projecte d'unificació dels informatius de ràdio i televisió; el paper del portal de notícies i d'esports, i com s'organitzaria una ràdio desintegrada" un cop s'hagi completat el procés -la intenció és que sigui aquest mateix any-, quan la redacció d'informatius de l'emissora s'haurà traslladat a les instal·lacions de TV3. Les plantilles subratllen que "sense la complicitat dels treballadors i la negociació amb els seus representants", el pla "no es pot tirar endavant".

Segons el comunicat, la CCMA ha acceptat crear "una comissió conjunta amb els representants dels treballadors per tractar tots els aspectes laborals i professionals que se deriven" del projecte, i adverteix que "en el cas que s'evolucioni cap a un acord, s'hauria de fer amb les màximes garanties de manteniment de les plantilles i de respecte a les condicions laborals", agafant com a referència per a tots els treballadors el conveni de TV3. —

EN EL ATAQUE YIHADISTA

Francia demandará a Fox por atentar contra su honor

El Ayuntamiento parisino aún no ha decidido la manera en la que se materializará una demanda que interpondrá contra la cadena de televisión americana por haber hecho una comparación, tras los atentados yihadistas a la revista «Charlie Hebdo», entre la peligrosidad de algunos barrios de París y Bagdad. «Queremos que se lave el honor de la ciudad, porque nos han insultado», justificó la alcaldesa, Anne Hidalgo, refiriéndose a comentarios de Fox News en los que se decía que había zonas de París donde imperaba la ley islámica.

● **Netflix se acerca a los 60 millones de suscriptores**

Netflix, proveedor de películas por internet, se disparó ayer en Bolsa un 17% tras anunciar un beneficio anual de 266 millones, más del doble que en 2013. La firma desveló igualmente que ha sumado 13 millones de nuevos clientes en 2014, cerrando el año con 57,4 millones de suscriptores en 50 países. Y avanzó que llegará a 200 países hasta 2017.

INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
22/01/15	Periodisme de palanca / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	29	2

Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme de palanca

Jueves, 22 de enero de 2015

5 reflexions col·laterals al voltant de Ciutat Morta. Aquests dies, ha semblat que amb Ciutat Morta algun tertulià descobria una illa enmig de loceà. Però en realitat, no era tant la descoberta duna illa, sinó més aviat la dun arxipèlag. Ciutat Morta fa forat també perquè la premsa (dita) alternativa fa temps que ha sortit del marge i exhibeix múscul amb una capacitat dincidència cada vegada més gran, fruit dun treball més rigorós, regular i amb ganes deixamplar públic i sense por d'assumir algunes contradiccions. El nostre ecosistema comunicatiu es mou en un escenari ambivalent, entre la precarietat (de tants i de tantes coses) i lemergència de nous models que vehiculen mirades diferents, massa sovint obviades. Els realitzadors de Ciutat Morta són. Però especialment són entre molts daltres. La malla cada vegada més tupida i central dun nou relat de les coses. El reportatge, malgrat la seva merescuda i necessària repercussió, no és una illa solitària, sinó que forma part dun arxipèlag. El periodisme és connexió i compromís, no una commodity més. El reportatge Ciutat Morta nés un nou recordatori. De fet, la producció aconseguix allò que cerca qualsevol reportatge periodístic i que esdevé tan poques vegades: que passin coses i que (bé que en aquest cas caldrà veure fins on arriben) es precipitin els canvis. I ho aconseguix amb bon ofici, però diria que especialment els seus promotors entenen que el quart poder esdevé poder quan connecta amb la ciutadania empoderada. El reportatge té valor en sí mateix (naturalment), però també la manera com ha estat possible (crowdfunding) i la forma com sha difòs (passis socials, boca orella, activitats paral·leles). Ciutat Morta és periodisme entès com a palanca, com a eina; i no pas com a objecte de consum sense més. Una combinació particular, i no fàcilment replicable, dagit-prop i mètode periodístic. Les xarxes han estat unes aliades i han demostrat aquí una eficiència brutal, que hagués estat molt difícil daconseguir a través duna empresa de comunicació o una oficina de relacions públiques. Les xarxes funcionen perquè se sustenten en una comunitat prèvia molt ben articulada que prepara lexhibició del reportatge amb bona tècnica, ajudada finalment per la censura de 5 minuts de la producció, convertits hàbilment en àncora per arrossegar laudència (efecte Streissand). Més enllà de l'objecte mateix del reportatge (i en el qual no entraré) hi ha una reflexió interessant i que té a veure amb els estigmes (citats per una de les veus recollides, la de Gregorio Morán) sobre els col·lectius fora del corrent principal. Està per veure la influència del reportatge en les percepcions de la ciutadania, segurament limitada. Potser no ho serà tant, de limitada, la influència en termes qualitatius: caldrà estar al cas de lefecte durador de Ciutat Morta en la gent de serveis socials, en l'àmbit judicial, periodístic. No voldria ser frívol, però hi ha molta gent que a través de Ciutat Morta potser haurà començat a mirar més enllà de la rasta o el cabell rapat a quadres. Veurem. I finalment, el reportatge com a mirall de la professió. La seva emissió, i en especial el seu impacte, és una invitació que hem daprofitar per a fer autocrítica col·lectiva de submissions, omissions i delegacions imperdonables. El cas contribueix a esquarterar (encara més i potser fins i tot doblega finalment) el relat fins

ara quasi hegemònic de la font policial assumida sense contrast. Al voltant del reportatge veiem finalment una certa justícia poètica, la duna generació de periodistes que fins ara treballaven al marge del sistema (ben sovint menystinguts o ridiculitzats) i que finalment donen una lliçó als col·legues més ben situats, exercint la seva feina sense sortir dels passadissos del palau de justícia.